

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 335/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory č. 1092/2009 z 9. januára 2009, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/37/2009 z 24. februára 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo/24/2011 z 22. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2012 doručená sťažnosť JUDr. J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory (ďalej aj „uznesenie“ alebo „SAK“) č. 1092/2009 z 9. januára 2009, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S/37/2009 z 24. februára 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo/24/2011 z 22. marca 2012 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Sťažovateľ bol v decembri 2003 zapísaný do zoznamu komerčných právnikov a od 1. januára 2004 do zoznamu advokátov vedeného SAK, ktorá ho až uznesením z 9. januára 2009 vyčiarkla zo zoznamu advokátov, pretože *„absolvoval vysokoškolské vzdelanie v študijnom odbore právo na fakulte vyšetovania Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti 16. júla 1985“*.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti podrobne opisuje skutočnosti z odôvodnenia uznesenia SAK a nesúhlasí s jej právnymi závermi, že *„nesplňal nevyhnutnú podmienku vzdelania podľa § 5 zákona č. 129/1992 Zb. o komerčných právnikoch v znení neskorších predpisov v čase zápisu do zoznamu komerčných právnikov vedeného právnym predchodcom Slovenskej advokátskej komory, Komorou komerčných právnikov Slovenskej republiky nevyhnutnú podmienku vzdelania podľa § 3 ods. 1 písm. b) zákona o advokácii ani v čase zápisu do zoznamu advokátov, a to ani ku dňu rozhodovania predsedníctva Slovenskej advokátskej komory o vyčiarknutí zo zoznamu advokátov...“*

Rozhodnutie Predsedníctva SAK nebolo vyriešené za mojej prítomnosti na jeho zasadnutí. Výsledok hlasovania - rozhodnutie mi bolo známe až po písomnom doručení rozhodnutia dňa 24. 03. 2009, kde mi bolo oznámené moje vyčiarknutie zo zoznamu advokátov. Z textu uznesenia nevyplýva a nevyplýva to ani zo zákona č. 586/2003 Z. z., ktorým dňom nadobúda účinnosť toto uznesenie (v pracovnom práve to vyplýva zo zákonníka práce, že okamžité skončenie pracovného pomeru nadobúda účinnosť doručením písomného vyhotovenia zamestnancovi).

Z toho dôvodu je toto rozhodnutie zmätočné a nevykonateľné, nie je uvedené, že kedy moje členstvo v SAK končí.“

Sťažovateľ následne podal aj návrh na preskúmanie zákonnosti uznesenia SAK, pretože bol toho názoru, že je „zmätočné a nevykonateľné“ upierajúce jeho „základné ľudské práva porušovaním princípu zákazu retroaktivity, zákazu právnej istoty a zákazu diskriminácie, ktoré sú garantované Ústavou SR ako aj Európskym Dohovorom“.

Podľa sťažovateľa v danom prípade došlo k diskriminácii zo strany SAK vo vzťahu k nemu ako absolventovi „VŠ ZNB“, do pozornosti dáva ako príklad aj zmenu zákonných podmienok na požadované právnické vzdelanie súdnych exekútorov. Namietaný rozsudok najvyššieho súdu je nepreskúmateľný tiež preto, že bez akýchkoľvek dôkazov tvrdí, že vzdelanie získané na „VŠ ZNB“ je špecifické a nezodpovedá úrovni právnických fakúlt.

Okrem toho došlo k porušeniu princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, pretože do zoznamu advokátov bol zapísaný legálne 1. januára 2004, a tiež k porušeniu zákazu retroaktivity, ako aj jeho „práva na spravodlivý súdny proces obsiahnuté v čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 6 dohovoru“.

Na základe týchto dôvodov sťažovateľ tvrdí, že došlo k porušeniu jeho označených práv „Uznesením Predsedníctva Slovenskej komory zo dňa 09. 01. 2009, číslo: 1092/2009 o vyčiarknutí mojej osoby zo zoznamu advokátov vedeného SAK... Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. 02. 2011, sp. zn. 6 S/37/2009 o zamietnutí mojej žaloby na preskúmanie zákonnosti vo veci mojej proti SAK... Rozsudkom Najvyššieho súdu v Bratislave zo dňa 22. 03. 2012, sp. zn. 8 Sžo/24/2011, ktorým potvrdil Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. 02. 2011, sp. zn. 6 S/37/2009 o zamietnutí mojej žaloby na preskúmanie zákonnosti vo veci mojej proti SAK“, a v nadväznosti na uvedené navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne v konaní vo veci samej vyslovil, že namietaným rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo „na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR“. Tiež žiada, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie, ako aj úhrada trov konania v sume, ktorú upresní neskôr jeho právny zástupca po prijatí sťažnosti.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej

inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením SAK č. 1092/2009 z 9. januára 2009 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 S/37/2009 z 24. februára 2011

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa rozhodnutiami Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory a krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá

automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže (resp. mohol) domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V danom prípade postup a rozhodnutie SAK podliehalo revíznej právomoci krajského súdu, pretože sťažovateľ mohol podať a aj podal na krajskom súde žalobu proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov a orgánov verejnej správy podľa § 247 a nasledujúcich zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

Rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 6 S/37/2009 z 24. februára 2011 zase podliehalo revíznej právomoci najvyššieho súdu v konaní o podanom odvolaní, v ktorom má najvyšší súd aj kasačnú právomoc. Preskúmanie postupu SAK a krajského súdu a ich rozhodnutí by bolo v rozpore s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy. V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv je z ústavného hľadiska podstatné

a určujúce preto iba preskúmanie postupu najvyššieho súdu (obdobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 232/2012), proti rozhodnutiu ktorého nie je príslušný žiaden riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa rozhodnutí SAK a krajského súdu v sťažovateľovej veci odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo/24/2011 z 22. marca 2012

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 378/08) ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam eventuálnych pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu však k takémuto záveru nedospel.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnymi závermi najvyššieho súdu, ktoré preskúmaval uznesenie SAK o „vyčiarknutí“ sťažovateľa zo zoznamu advokátov a rozsudok krajského súdu. Podľa sťažovateľa v danom prípade došlo k diskriminácii vo vzťahu k nemu ako absolventovi „VŠ ZNB“ a namietaný rozsudok najvyššieho súdu je nepreskúmateľný aj preto, «ak bez akýchkoľvek dôkazov tvrdí, že vzdelanie získané na „VŠ ZNB“ je špecifické a nezodpovedá úrovni právnických fakúlt».

Okrem toho sťažovateľ v odôvodnení tvrdí, že v jeho prípade „došlo k porušeniu princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, pretože do zoznamu advokátov bol zapísaný legálne 1. januára 2004 a tiež porušenia zákazu retroaktivity“, ako aj jeho „práva na spravodlivý súdny proces obsiahnuté v čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 2 Ústavy... a čl. 6 Dohovoru...“.

Ústavný súd zistil, že v danej veci najvyšší súd potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu (zamietol žalobu sťažovateľa domáhajúceho sa preskúmania zákonnosti uznesenia predsedníctva SAK o jeho vyčiarknutí zo zoznamu advokátov) ako vecne správny.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu

zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dal na námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní v napadnutom rozsudku adekvátne a jasnú odpoveď, ktorú podrobne a jednoznačne odôvodnil, a ústavný súd rozsudok najvyššieho súdu vyhodnotil ako ústavne udržateľný.

Z rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ absolvoval „*vysokoškolské vzdelanie v študijnom odbore právo na Fakulte vyšetovania Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti dňa 16. 7. 1985*“, a z toho dôvodu nespĺňal podmienku vzdelania v čase jeho zápisu do Komory komerčných právnikov, rovnako ani v čase zápisu do zoznamu advokátov.

Krajský súd jeho námietku „o retroaktívnom účinku zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia“ považoval za nedôvodnú, „keďže žalobca podmienku vzdelania nespĺňal už v čase, keď bol zapísaný do zoznamu komerčných právnikov, nakoľko nemal byť do tohto zoznamu vôbec zapísaný. Krajský súd poukázal na výklad podaný tunajším súdom ako aj Najvyšším súdom Českej republiky, podľa ktorého absolvovanie Vysokej Školy Zboru národnej bezpečnosti, Fakulty vyšetrovania, nespĺňa podmienku § 3 ods. 1 písm. b) zák. o advokácii, a z tohto vysloveného názoru vychádzal, a to aj napriek tomu, že žalobca vykonával advokátsku prax od zápisu do zoznamu advokátov viac ako 7 rokov. Rovnako za nedôvodnú považoval krajský súd námietku týkajúcu sa zmätočnosti rozhodnutia, keďže z § 7 ods. 3 zák. o advokácii vyplýva, že na vyčiarknutie advokáta podľa § 7 ods. 1 písm. g) zák. o advokácii sa jednoročná lehota nevzťahuje. Zákon o advokácii umožňuje žalovanej vykonávať zmeny v postavení advokáta, a teda aj jeho vyčiarknutie zo zoznamu. Zaoberajúc sa tvrdenou nevykonateľnosťou napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že účinnosť rozhodnutia nastáva dňom jeho doručenia a týmto dňom končí aj členstvo žalobcu u žalovanej, a keďže v priebehu súdneho prieskumu bola odložená vykonateľnosť rozhodnutia žalovanej, účinnosť nadobudne a členstvo žalobcu skončí až právoplatnosťou rozhodnutia súdu.“.

Ďalej krajský súd uviedol, že „žalobca nebol do zoznamu komerčných právnikov a ani do zoznamu advokátov zapísaný legálne, a preto nemohlo dôjsť do zásahu do jeho legálne nadobudnutých práv...“.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie...

Namietal, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, nevysporiadal sa s predloženými dôkazmi a tvrdeniami a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.“.

V odôvodnení rozhodnutia na s. 4 a 6 najvyšší súd najprv citoval viaceré ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ako aj zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), z ktorých vychádzal pri svojom rozhodovaní, a v závere na s. 6 až 7 konštatoval:

„Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie predsedníctva žalovanej č. 1092/2009 zo dňa 9. 1. 2009, ktorým vyčiarkla žalobcu zo zoznamu advokátov podľa § 7 ods. 1 písm. g) zák. o advokácii, nakoľko nespĺňal podmienku vzdelania druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike.

Podstatnou právnou otázkou v prejednávanej veci bolo ustáliť, či vzdelanie získané na Vysokej škole Zboru národnej bezpečnosti, fakulte vyšetrovania, v odbore právo, možno považovať za vzdelanie v zmysle § 3 ods. 1 písm. b/ zák. o advokácii.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom vysloveným v napadnutom rozsudku krajského súdu, že pokiaľ žalobca získal vzdelanie na Vysokej škole Zboru národnej bezpečnosti, nespĺňa jeden zo zákonných predpokladov pre výkon advokácie, poukazujúc na skoršiu judikatúru (rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 4 Cdo/113/97 zo dňa 21. 10. 1997, rozsudok sp. zn. 6 Sžo/86/2008 zo dňa 11. 2. 2009, ako aj uznesenie sp. zn. 2 Sžo/111/2007 zo dňa 26. 6. 2008). Na uvedené nemá vplyv, či žalobcovi bol alebo nebol udelený akademický titul doktor práv (JUDr.), nakoľko tento nie je predpokladom výkonu advokácie.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že preskúmané rozhodnutie je zmätočné z dôvodu neexistencie lehoty, v ktorej možno vyčiarknutie zo zoznamu advokátov vykonať, túto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

Je vo verejnom záujme, aby v zozname advokátov boli vedené len osoby, ktoré splňajú predpoklady výkonu advokácie a môžu zodpovedne plniť poslanie advokácie (§ 1 zák. o advokácii). Nemožno sa dovolávať absencie lehoty a z tejto skutočnosti vyvodzovať porušenie zásady právnej istoty, keď samotný zápis do zoznamu advokátov bol vykonaný bez splnenia podmienok pre podľa zák. o advokácii (rovnako zápis do zoznamu komerčných právnikov bol vykonaný v rozpore so zák. č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch v znení neskorších predpisov).

K namietanej retroaktivite právnych noriem odvolací súd uvádza, že nemôže sa jednať o zásah do nadobudnutých práv v súvislosti s legislatívnou činnosťou (na ktorú žalobca odkazoval), keďže podmienku získania právnického vzdelania na právnickej fakulte

ako predpoklad výkonu advokácie obsahoval tak zák. č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch v znení neskorších predpisov ako aj predchádzajúci zák. č. 132/1990 Zb. o advokácii v znení neskorších predpisov (účinný v období od 1. 7. 1990 do 31. 12. 2003) a rovnako aj súčasný zák. o advokácii, teda v tejto súvislosti nedošlo k zmene právnej úpravy, ktorá by pôsobila priamo alebo nepriamo retroaktívne.

Žalobca ďalej namietal, že krajský neuviedol zákonné ustanovenia, z ktorých vyvodil, že účinnosť napadnutého rozhodnutia nastáva dňom jeho doručenia, pokiaľ v žalobe poukazyval na zmätočnosť a nevykonateľnosť uznesenia predsedníctva žalovanej z dôvodu absencie určenia účinnosti uznesenia.

Uvedenú námietku považoval odvolací súd za dôvodnú, avšak nejde o takú vadu, ktorá by mala za následok nepreskúmateľnosť rozsudku pre nedostatok dôvodov a postup v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. Aj bez uvedenia zákonných ustanovení mohol odvolací súd preskúmať záver vyslovený ohľadne nadobudnutia účinnosti napadnutého rozhodnutia, pričom stotožniac sa s týmto záverom uvádza:

Z § 66 a nasl. zák. o advokácii pre žalovanú a jej orgány, vyplýva zákonné zmocnenie určité otázky týkajúce sa jej organizácie a činnosti, organizácie a činnosti jej orgánov, upravovať vnútornými predpismi. Ako to vyplýva z Advokátskeho poriadku, schváleného konferenciou advokátov, ako najvyšším orgánom žalovanej, povinnosť dodržiavať uznesenia predsedníctva vzniká dňom oznámenia tohto rozhodnutia, pričom uznesenie sa považuje za oznámené, ak bolo advokátovi doručené.

S poukazom na vyššie uvedené sa Najvyšší súd... stotožnil so záverom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť jeho správnosť, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p.“

Vychádzajúc z tohto rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že právne odôvodnenie najvyššieho súdu vychádzajúce zo skutkových záverov nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ústavný súd nezistil, že by najvyšší súd v napadnutom rozsudku použil takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem (Občianskeho súdneho poriadku a zákona o advokácii), ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy. Rovnako nezistil, že by dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentovali, boli

zjavne protirečivými alebo popierali pravidlá formálnej alebo právnej logiky a závery najvyššieho súdu nie sú zjavne jednostranné a ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery najvyššieho súdu vo vzťahu k dôvodom sťažnosti považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na to ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a tvrdým porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je žiadna príčinná súvislosť. Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom a tiež ani to, že by závery, ku ktorým dospel, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny výsledku súdneho konania, ktoré skončilo pre neho s nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími nedostatkami sťažnosti, najmä neúplným petitom sťažnosti, ktorý nekorešponduje s odôvodnením jeho sťažnosti, ako aj tým, že sťažovateľ dosiaľ ústavnému súdu nepredložil kvalifikované splnomocnenie na jeho zastupovanie advokátom napriek jeho ubezpečeniu, že tak urobí v lehote 10 dní od podania sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2012